

8.07.2024

Mon Macron synes, at valget var det hele værd?

Katastrofen udeblev for præsident Macron, da det ikke lykkedes Marine Le Pen at få absolut flertal. Men Frankrig er ikke blevet lettere at regere eller mindre i splid med sig selv efter dette valg.

Skrevet af

Kirsten Malling Biering

✉ Kirsten.Biering@thinkeuropa.dk

Det vil blive diskuteret længe, hvorfor i al verden præsident Macron valgte at lade et ussel resultat ved Europa-Parlamentsvalget få så store nationale konsekvenser.

Håbede han, at et valg til Nationalforsamlingen udskrevet i utide ville ryste det politiske liv så meget, at brikkerne igen ville falde til hans fordel?

Mente han, at det var bedre at tage kampen nu end se Marine Le Pens Rassemblement National vokse sig større og større frem mod præsidentvalget i 2027?

Motiverne har været svære helt at gennemskue. Det var i hvert fald højt spil.

Det er ikke lykkedes Marine Le Pen at "knuse og tilintetgøre arven fra Macron"

Rassemblement National stod efter valgudskrivelsen til absolut flertal i parlamentet. Det holdt ikke, fordi franske politikere mellem 1. og 2. valgrunde med succes fandt sammen i strategiske alliancer mod - først og fremmest - Rassemblement National.

Marine Le Pen og hendes premierministerkandidat Jordan Bardella vandt første runde af valget. De tabte anden runde. Rassemblement National ser ud til at blive blot den tredjestørste gruppe i parlamentet. I spidsen af feltet lagde sig i stedet valgforbundet af venstrepartier Le Nouveau Front Populaire. Derefter følger præsident Macrons valgalliance Ensemble.

Det er ikke lykkedes Marine Le Pen at "knuse og tilintetgøre arven fra Macron", som hun udtrykte det under valgkampen.

En centrumgruppe af macronister på omkring 150-175 deputerede og ikke længere 245 er en klar tilbagegang.

Men det er ikke blevet den katastrofe, som nogle havde forudsagt. Selv det hårdt prøvede klassiske højre stod distancen bedre end forventet. Der er stadig en midte i fransk politik. Ingen grupper har til gengæld absolut flertal i Nationalforsamlingen. Og vejen frem bliver ikke let.

Det strategiske samarbejde, der blev indgået mellem partier fra klassiske franske højre, over midten og ud mod de fjernere dele af venstrefløjen, havde en fælles modstander: Marine Le Pen og Rassemblement National.

Det bliver langt sværere at finde et fælles mål for så forskellige enkeltdele, endside et fungerende regeringsamarbejde.

Lederen af det yderste venstre La France Insoumise Jean-Luc Mélenchon har været hurtig til at udråbe venstrepartierne som valgets store vindere og dermed de naturlige kandidater til regeringsansvaret. Det er rigtigt og samtidig en sandhed med modifikationer.

Midterpartierne valgte som del af det strategiske samarbejde at trække sig i en række kredse til fordel for kandidater fra venstrefløjen, der hvor de som oftest stod svagest i forhold til Rassemblement National. Derfor var det måske mindre velplaceret, men ikke overraskende, at Mélenchon benyttede lejligheden på valgaftenen til voldsomme udfald mod præsident Macron og hans regering.

Det og den kompromisløse fastholdelse af venstrefløjens fulde program antyder den vanskelighed, der ligger forude.

I forvejen har midterpartierne ingen appetit på et samarbejde med La France Insoumise, så lidt som man har haft det med Rassemblement National.

Til trods for det uventede resultat beviste Marine Le Pen, at hendes parti er blevet landsdækkende, med en stadig bredere appel og i mange vælgeres øjne fri af partiets problematiske oprindelse.

Uden for regeringsansvar vil partiet som før gå hårdt mod hvem, der end måtte ende med regeringsbyrden, og gentage kravet om præsident Macrons afgang. Alt imens Le Pen har blikket fast rettet mod det egentlige mål; præsidentembedet i 2027. De "unaturlige og skamfulde politiske spil" har blot udsat partiets sejr. Marine Le Pen var søndag aften synligt skuffet, men kampberedt.

¶ **Efter dette valg er Frankrig ikke blevet lettere at regere eller mindre i splid med sig selv**

At finde en regering vil kræve en nytænkning af parlamentarismen, sagde afgangende premierminister Gabriel Attal søndag aften.

Kompromis snarere end konfrontationer er ikke en hyldevare i fransk politik, men udelukkes kan det naturligvis ikke, at det lykkes at finde en bæredygtig koalition fra klassiske højre hen over midten og ind i det, som kommentatorer kalder det naturlige tyngdepunkt i venstrefløj. Eller at det tværtimod falder fra hinanden, og en teknokratregering må træde til. Et Frankrig på fuld omgangshøjde skal man næppe under nogen omstændigheder forvente lige med det samme.

Mon præsidenten synes, at det var det hele værd?